Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

3. april 2014*

»Appel — statsstøtte — støtte i form af en implicit, ubegrænset garanti til La Poste som følge af dennes status som offentlig erhvervsvirksomhed — eksistensen af en garanti — tilstedeværelsen af statsmidler — fordel — bevisbyrden og bevisstyrken«

I sag C-559/12 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 3. december 2012,

Den Franske Republik ved G. de Bergues, D. Colas, J. Gstalter og J. Bousin, som befuldmægtigede,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved B. Stromsky og D. Grespan, som befuldmægtigede,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, A. Tizzano (refererende dommer), og dommerne A. Borg Barthet, E. Levits, M. Berger og S. Rodin,

generaladvokat: N. Jääskinen

justitssekretær: fuldmægtig V. Tourrès,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. september 2013,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 21. november 2013,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

1 Med sin appel har Den Franske Republik nedlagt påstand om annullation af Den Europæiske Unions Rets dom af 20. september 2012, Frankrig mod Kommissionen (sag T-154/10, herefter »den appellerede dom«), hvormed Retten ikke gav medhold i påstanden om annullation af Kommissionens afgørelse 2010/605/EU af 26. januar 2010 om Frankrigs statsstøtte C 56/07 (ex E 15/05) til det franske postvæsen (La Poste) (EUT L 274, s. 1, herefter »den anfægtede afgørelse«).

Sagens baggrund

Sagens generelle sammenhæng

2 I henhold til loi relative à l'organisation du service public de la poste et des télécommunications (JORF af 8.7.1990, s. 8069) (lov nr. 90-568 af 2.7.1990 om opbygningen af den offentlige post- og telekommunikationstjeneste) ændredes det tidligere generaldirektorat for post og telekommunikation, der indtil da sorterede under ministeriet for post og telekommunikation, fra den 1. januar 1991 til to selvstændige offentligretlige juridiske personer, nemlig La Poste og France Télécom. Denne lov tillagde udtrykkeligt La Poste bemyndigelse til – sideløbende med sine opgaver i det offentliges tjeneste – at videreudvikle visse tjenester i fri konkurrence.

3 I artikel 1 i arrêté accordant la garantie de l'État aux emprunts obligataires PTT et aux bons d'épargne PTT émis avant le 31.12.1990 (JORF af 18.1.1991, s. 917) (bekendtgørelse af 31.12.1990 om statsgaranti for PTT's obligationslån og sparebeviser, der er udstedt inden den 31.12.1990) angives, at »[o]pfyldelse af forpligtelser i form af renter, afdrag, præmier, gebyrer, omkostninger og tillæg til PTT's obligationslån og sparebeviser, der er udstedt inden den 31. december 1991 med henblik på at bidrage til finansieringen af investeringsomkostningerne i tillægsbudgettet for Post og Telekommunikation i henhold til artikel L. 127. i loven om post og telekommunikation […] og overført til La Poste i henhold til artikel 22 i loven af 2. juli 1990 […], garanteres ubetinget af staten«.

4 Desuden fastslog cour de cassation ved dom af 18. januar 2001 (anden afdeling for civilsager) princippet om, at La Poste skal sidestilles med en offentlig erhvervsvirksomhed (herefter »EPIC«).

5 I fransk forvaltningsret er en EPIC en offentligretlig juridisk person, der har status som en selvstændig juridisk person i forhold til staten, er økonomisk uafhængig og er tildelt særlige kompetencer, hvilket i almindelighed omfatter udøvelsen af en eller flere public service-opgaver.

6 Status som EPIC medfører en række juridiske konsekvenser, nemlig bl.a., at de almenretlige insolvens- og konkursprocedurer ikke finder anvendelse, og at lov nr. 80-539 af 16. juli 1980 om tvangsbøder på det administrative område og offentligretlige juridiske personers opfyldelse af domme (JORF af 17.7.1980, s. 1799) finder anvendelse.

Den administrative procedure og den anfægtede afgørelse

7 Ved afgørelse af 21. december 2005 godkendte Europa-Kommissionen, at La Poste overførte sine bank- og finansieringsaktiviteter til sit datterselskab, La Banque Postale. I denne afgørelse præciserede Kommissionen, at spørgsmålet om den ubegrænsede statsgaranti til La Poste ville blive behandlet i en særskilt procedure.

8 Den 21. februar 2006 meddelte Kommissionen i overensstemmelse med artikel 17 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelse af artikel [88 EF] (EFT L 83, s. 1) de franske myndigheder sine foreløbige konklusioner om, hvorvidt der som følge af La Postes status forelå en ubegrænset statsgaranti, der udgjorde statsstøtte i henhold til artikel 87, stk. 1, EF.

9 Da Kommissionen fandt, at denne påståede garanti forelå allerede før den 1. januar 1958, der er EF-traktatens ikrafttrædelsesdato i Frankrig, anvendte den procedurereglerne vedrørende eksisterende støtte og opfordrede i henhold til artikel 18 i forordning nr. 659/1999 Republikken Frankrig til senest den 31. december 2008 at tilbagekalde den garanti, som La Poste har fået bevilget.

10 Efter en gennemgang af de præciseringer, som de franske myndigheder har fremsendt vedrørende udkastet til ændring af dekret nr. 81-501 af 12. maj 1981, som er udstedt i henhold til lov nr. 80-539 (JORF af 14.5.1981, s. 1406), meddelte Kommissionen de franske myndigheder, at den havde til hensigt at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Ved offentliggørelse af denne afgørelse i *Den Europæiske Unions Tidende* den 3. juni 2008 (EUT C 135, s. 7) opfordrede Kommissionen de interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den anfægtede foranstaltning.

11 Efter Kommissionens anmodning meddelte de franske myndigheder ved en skrivelse fremsendt til Kommissionen den 31. juli 2009, at det franske ministerråd den 29. juli 2009 havde vedtaget et lovforslag, som omfattede omdannelsen af La Poste til aktieselskab fra den 1. januar 2010, der ville være omfattet af de almindelige regler om rekonstruktion og retslig likvidation. Dette lovforslag førte til vedtagelsen af lov nr. 2010-123 af 9. februar 2010 om den offentlige virksomhed, La Poste, og posttjenester (JORF af 10.2.2010, s. 2321), der trådte i kraft den 1. marts 2010.

12 Den 27. februar 2010 meddelte Kommissionen de franske myndigheder den anfægtede afgørelse.

13 Efter bl.a. at have redegjort for indholdet af den omtvistede foranstaltning (18.-37. betragtning til den nævnte afgørelse), fastslog Kommission for det første, at der fandtes en ubegrænset garanti fra den franske stat til La Poste på grund af visse særlige forhold, der var uløseligt forbundet med La Postes status af offentlig virksomhed (116.-255. betragtning til den nævnte afgørelse).

14 I den forbindelse anførte Kommissionen indledningsvis, at La Poste ikke var omfattet af almenretlige bestemmelser om rekonstruktion og retslig likvidation af kriseramte virksomheder (116.-147. betragtning til den anfægtede afgørelse).

15 Herefter godtgjorde Kommissionen, at La Postes kreditorer er sikre på, at deres fordringer bliver betalt, såfremt virksomheden kommer i økonomiske vanskeligheder og ikke kan indfri sin gæld (148.-229. betragtning til denne afgørelse).

16 Endelig fandt Kommissionen, at såfremt kreditor hos en offentlig virksomhed ikke efter anvendelse af de særlige procedurer for tilbagebetaling, som er beskrevet i 150.-229. betragtning til den anfægtede afgørelse, skulle opnå betaling af sin fordring, vil han være sikker på, at den ikke bortfalder. For at sikre kontinuiteten i public service-opgaven overføres La Postes rettigheder og forpligtelser således altid til en anden offentligretlig juridisk person end staten eller, såfremt der ikke findes sådanne offentligretlig juridiske personer, til sidstnævnte (230.-250. betragtning til denne afgørelse).

17 Under disse omstændigheder udtalte Kommissionen, at den ubegrænsede garanti fra staten, som La Poste har fået bevilget, indebar en overførsel af statsmidler som omhandlet i punkt 2.1 i Kommissionens meddelelse om anvendelsen af artikel 87 [EF] og 88 [EF] angående statsstøtte i form af garantier (EUT 2008 C 155, s. 10, (254. betragtning til den anfægtede afgørelse) og kunne tilskrives staten (255. betragtning til den nævnte afgørelse).

18 Kommissionen konstaterede for det andet dels, at de mere gunstige finansieringsvilkår, der opnås af La Poste takket være denne ubegrænsede garanti, udgør en fordel (256.-300. betragtning til den anfægtede afgørelse), også ved at tage hensyn til en række undersøgelser og metodologier fra kreditvurderingsbureauerne, hvoraf det fremgik, at denne garanti som et væsentligt element i statens støtte til La Poste havde en positiv indflydelse på sidstnævntes kreditvurdering og dermed på de finansieringsbetingelser, som La Poste kunne opnå (258.-293. betragtning til den anfægtede afgørelse). Dels fandt Kommissionen, at den undersøgte foranstaltning kunne fordreje konkurrencen og påvirke samhandelen (301. betragtning til den nævnte afgørelse).

19 Derefter konkluderede Kommissionen, at den pågældende garanti udgjorde statsstøtte som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF (302. betragtning til den anfægtede afgørelse), og at selv om den ændredes i den af de franske myndigheder foreslåede retning, ville den ikke opfylde nogen af betingelserne for at kunne erklæres forenelig med det indre marked (303.-315. betragtning til den nævnte afgørelse).

20 Følgelig besluttede Kommissionen under henvisning til artikel 1 i den anfægtede afgørelse, at »den ubegrænsede statsgaranti, som Frankrig har ydet La Poste, udgør statsstøtte, der er uforenelig med det indre marked[, og at] Frankrig ophæver denne støtte senest den 31. marts 2010«.

Sagen for Retten og den appellerede dom

21 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. april 2010 anlagde Den Franske Republik sag med påstand om annullation af den anfægtede afgørelse og fremsatte tre anbringender til støtte herfor.

22 Efter i den appellerede doms præmis 35-48 at have forkastet formalitetsindsigelsen, hvorefter den anfægtede afgørelse ikke var bebyrdende, bemærkede Retten i dommens præmis 53 med hensyn til sagens realitet, at de tre anbringender, som var fremsat, i det væsentlige vedrørte fastlæggelsen af eksistensen af en fordel. I dommens præmis 54-57 afviste Retten således argumentet vedrørende tilsidesættelsen af betingelsen om overførslen af statsmidler, fordi det var fremført for sent, idet den fandt, at der var tale om et nyt anbringende, som blev fremsat i replikken.

23 I den appellerede doms præmis 61-103 forkastede Retten herefter for det første det andet anbringende om faktiske og retlige fejl begået af Kommissionen, idet Kommissionen havde fundet, at EPIC i fransk ret på grund af deres status opnåede en implicit og ubegrænset garanti fra staten.

24 Retten undersøgte derefter i den appellerede doms præmis 104-117 det tredje anbringende om tilsidesættelsen af begrebet fordel som omhandlet i artikel 107, stk. 1, TEUF, som er opdelt i to led.

25 I dommens præmis 105-112 forkastede Retten dette anbringendes første led om den af Kommissionen begåede fejl, for så vidt som den – ligeledes med henvisning til kreditvurderingsbureauernes standpunkter – havde fastslået, at den omstændighed, at der forelå en statsgaranti, kunne skabe en fordel for La Poste. I den appellerede doms præmis 113-116 forkastede Retten dette anbringendes andet led om, at Kommissionen fejlagtigt havde fastslået, at den påståede statsgaranti kunne give en fordel for La Poste på grund af den positive indflydelse, den udøvede på dens kreditvurdering.

26 Endelig forkastede Retten i den appellerede doms præmis 118-125 det første anbringende om Kommissionens påståede retlige fejl med hensyn til de krav til bevisbyrden og bevisstyrken, som påhviler den på statsstøtteområdet, såvel i forbindelse med påvisningen af, at der foreligger en implicit statsgaranti til La Poste, som inden for rammerne af undersøgelsen af, om der foreligger en fordel, som ubegrundet.

27 I den henseende konstaterede Retten i den appellerede doms præmis 120 for det første, at »arten af det bevismateriale, som Kommissionen skal fremføre, er i denne forbindelse i vidt omfang afhængig af arten af den undersøgte statslige foranstaltning«, og at beviset for, at der foreligger en implicit, statslig garanti, kan »udledes af en række sammenfaldende omstændigheder, der har en vis troværdighed og sammenhæng, bl.a. ved en fortolkning af de relevante nationale retsforskrifter og navnlig ved en slutning ud fra de retlige konsekvenser, som den støttemodtagende virksomheds retlige status indebærer«.

28 Derfor bemærkede Retten i dommens præmis 121, at Kommissionen »positivt har undersøgt, om der foreligger en ubegrænset statsgaranti til La Poste«, under hensyntagen til flere sammenfaldende omstændigheder, der udgør et tilstrækkeligt grundlag, med henblik på at fastslå, at La Poste på grund af sin status som EPIC opnåede en sådan garanti.

29 For det andet fandt Retten i den appellerede doms præmis 123, at Kommissionen havde fremlagt tilstrækkeligt bevis med henblik på at godtgøre, at denne garanti udgjorde en fordel, da den for så vidt angår støtte, der allerede er tildelt, ikke var forpligtet til at foretage en påvisning af faktiske virkninger af den anfægtede foranstaltning. Retten præciserede også, at der i den forbindelse ikke var grund til at sondre mellem eksisterende støtte og ulovlig støtte.

30 Til støtte for denne analyse fastslog Retten i den appellerede doms præmis 124, at »der må […] formodes at foreligge en faktisk virkning af den fordel, som statsgarantien giver«, og at en »sådan garanti giver låntageren en mulighed for at opnå lavere rentesatser eller stille mindre sikkerhed«.

31 Henset til samtlige disse betragtninger frifandt Retten Kommissionen i det hele.

Parternes påstande

32 Den Franske Republik har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

— Den appellerede dom ophæves.

— Domstolen træffer selv endelig afgørelse i sagen og annullerer den anfægtede afgørelse eller hjemviser sagen til Retten.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

— Delvis afvisning af sagen, delvis frifindelse.

— Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Appellen

34 Den Franske Republik har til støtte for appellen fremsat fire anbringender.

Det første anbringende

Parternes argumenter

35 Med det første anbringende har Den Franske Republik gjort gældende, at Retten tilsidesatte procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), og artikel 48, stk. 2, idet den i den appellerede dom præmis 53-57 fandt, at alle de anbringender, der er fremsat til støtte for annullationssøgsmålet, vedrørte fastlæggelsen af eksistensen af en fordel, og at argumentet vedrørende tilsidesættelsen af betingelsen om overførslen af statsmidler derfor måtte afvises, i det omfang det udgjorde et nyt anbringende, der er fremsat under retssagen.

36 Den franske regering har herved gjort gældende, at som det klart fremgår af del 4.1.1 i den anfægtede afgørelse, der har overskriften »Tilstedeværelsen af en ubegrænset statsgaranti: tilstedeværelsen af statsmidler«, og 161., 166., 183. og 254. betragtning til afgørelsen, er spørgsmålet om, hvorvidt der forelå en statsgaranti, uløseligt forbundet med betingelsen om overførsel af statsmidler. Det følger heraf, at den franske regering ved i stævningen for Retten at bestride, at der forelå en ubegrænset statsgaranti til EPIC, nødvendigvis ville have bestridt, at der forelå en overførsel af statsmidler.

37 Kommissionen har heroverfor gjort gældende, at det følger af den appellerede doms præmis 57, sammenholdt med protokollatet for retsmødet ved Retten, at annullationssøgsmålet ikke indeholdt noget selvstændigt anbringende om, at der ikke foreligger en overførsel af »statsmidler«. Kommissionen er under alle omstændigheder af den opfattelse, at Retten nøje kontrollerede, at den pågældende garanti frigjorde eller inddrog statsmidler.

Domstolens bemærkninger

38 Det bemærkes indledningsvis, at søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene i overensstemmelse med artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement udgør to væsentlige oplysninger, som skal angives i stævningen. Desuden må nye anbringender ifølge nævnte procesreglements artikel 48, stk. 2, ikke fremsættes under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne.

39 Det skal ligeledes erindres, at angivelserne om søgsmålets genstand og den korte fremstilling af søgsmålsgrundene i stævningen ifølge fast retspraksis skal være tilstrækkelig klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og at Unionens retsinstanser kan udøve deres kontrol. Påstandene i en sådan stævning skal også være utvetydigt formuleret for at undgå, at denne domstol træffer afgørelse ultra petita eller undlader at tage stilling til et klagepunkt (jf. i denne retning dom af 20.11.2008, sag C-66/06, Kommissionen mod Irland, præmis 30 og 31, og af 12.2.2009, sag C-475/07, Kommissionen mod Polen, præmis 43, samt kendelse af 7.5.2013, sag C-418/12 P, TME mod Kommissionen, præmis 33).

40 Selv om stævningen i det foreliggende tilfælde ikke indeholdt noget anbringende, som formelt rejser tvivl om betingelsen om, at der skal foreligge en overførsel af statsmidler, forholder det sig ikke desto mindre således, at de væsentlige omstændigheder, som påberåbes til støtte for argumentet om Kommissionens tilsidesættelse af en sådan betingelse, og den korte fremstilling af dette argument på en sammenhængende og forståelig måde fremgik af selve ordlyden af stævningen.

41 En gennemlæsning af stævningens punkt 110-123 og 181, som er indeholdt i anbringendet om fejl med hensyn til eksistensen af en ubegrænset statsgaranti til La Poste, viser således klart, at Den Franske Republik allerede på dette trin i sagen havde bestridt, at der forelå en overførsel af statsmidler.

42 Den Franske Republik havde således i stævningens punkt 119 og 123 for det første anført, at anvendelsen af lov nr. 80-539 »ikke indebærer, at staten inddrager sine egne midler til støtte for« en insolvent offentlig virksomhed, eftersom denne lov »ikke indebærer, at staten er forpligtet til at garantere denne virksomheds gæld«. For det andet havde Den Franske Republik i stævningens punkt 181 i modsætning til det af Kommissionen anførte udtrykkeligt anfægtet den anfægtede afgørelses punkt 254, idet den gjorde gældende, at »en garanti for, at et krav ikke forsvinder, [ikke] kan […] udgøre en garanti for dens tilbagebetaling og indebære en overførsel af statsmidler«.

43 Den måde, som stævningen er struktureret på, udgjorde således en direkte konsekvens af den omstvistede afgørelses struktur, som på sin side blev afspejlet i den undersøgte statslige foranstaltnings specifikke karakter. Det er i øvrigt ubestridt, at denne afgørelse i del 4.1.1, der har overskriften »Tilstedeværelsen af en ubegrænset statsgaranti: tilstedeværelsen af statsmidler«, og flere af betragtningerne til denne, bl.a. 161., 165., 174.-179., 188. og 254. betragtning, vedrørte spørgsmålet, om der faktisk forelå en implicit statsgaranti til fordel for La Poste, i forbindelse med undersøgelsen af, om der i fransk ret foreligger en direkte eller indirekte forpligtelse for staten til at inddrage sine egne midler for at dække en insolvent EPIC's tab.

44 I modsætning til, hvad Retten bemærkede i den appellerede doms præmis 53-56, vedrørte de anbringender, som er fremsat i stævningen til støtte for annullationssøgsmålet, derfor ikke kun fastlæggelsen af eksistensen af en fordel, og argumentationen vedrørende overførslen af statsmidler udgjorde ikke et nyt anbringende i replikken.

45 Det bør dog, således som Kommissionen selv har anført i sine skriftlige indlæg, bemærkes, at en fejlagtig kvalificering som nyt anbringende ikke kan indebære annullation af den appellerede dom.

46 Det skal bemærkes, at Retten i forbindelse med besvarelsen af det andet anbringende i den nævnte stævning, bl.a. i den appellerede doms præmis 85-87 og 92-98, således foretog en fuldstændig prøvelse af, om tilsidesættelsen af betingelsen om overførslen af statsmidler er velbegrundet.

47 Henset til disse bemærkninger skal det første anbringende derfor erklæres for irrelevant.

De principalt fremførte argumenter med hensyn til det andet anbringende

Parternes argumenter

48 Med de principalt fremførte argumenter med hensyn til det andet anbringende har Den Franske Republik gjort gældende, at Retten ved at fastslå, at Kommissionen havde ført tilstrækkeligt bevis for eksistensen af en statsgaranti, tilsidesatte reglerne vedrørende bevisbyrde og bevisniveau.

49 Den Franske Republik er for det første af den opfattelse, at Retten i den appellerede doms præmis 121 fejlagtigt tiltrådte Kommissionens samlede argumentation i den anfægtede afgørelse. Denne institution anvendte faktisk flere negative formodninger og vendte bevisbyrden ved at antage, at det påhvilede de franske myndigheder at godtgøre, at der ikke forelå nogen garanti til fordel for La Poste, med henvisning til, at denne EPIC ikke var omfattet af almenretlige bestemmelser om rekonstruktion og retslig likvidation af kriseramte virksomheder.

50 For det andet har appellanten anført, at Retten begik en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 73 og 74 fastslog, at Kommissionen kunne anvende formodninger og vende bevisbyrden i den anfægtede afgørelses 126. og 131. betragtning. Det fremgår af disse betragtninger, at Kommissionen antog, at La Poste var blevet bevilget en garanti, før den afgjorde, om denne garanti var bortfaldet med ikrafttrædelsen den 1. januar 2001 af den organiske lov af 1. august 2001 om finanslovene.

51 Den Franske Republik har for det tredje anført, at Retten i den appellerede doms præmis 119 anvendte de principper vedrørende bevisbyrde og bevisniveau, der er udviklet i Domstolens dom af 17. september 2009, Kommissionen mod MTU Friedrichshafen (sag C-520/07 P, Sml. I, s. 8555), fejlagtigt. Disse principper vedrører således alene de afgørelser, som vedtages af Kommissionen i henhold til artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 659/1999, på grundlag af de foreliggende oplysninger i de tilfælde, hvor en medlemsstat ikke overholder et påbud om oplysninger.

52 For det fjerde har appellanten anført, at Retten i den appellerede doms præmis 120 fejlagtigt fastslog, at den implicitte karakter af den statslige garanti, som La Poste fik bevilget i sin egenskab af EPIC, kunne resultere i, at kravet til bevisførelse mindskedes, og ikke krævede en positiv påvisning, som var støttet på objektive og samstemmende forhold, som med sikkerhed kunne godtgøre, at staten er retligt forpligtet til at tilbagebetale en kreditor i tilfælde af en EPIC's misligholdelse.

53 Kommissionen har gjort gældende, at påstandene vedrørende den påståede anvendelse af negative formodninger eller positive antagelser bør afvises, da de ikke har identificeret nogen retlig fejl begået af Retten, men blot består i en gentagelse af påstandene i første instans. Kommissionen har under alle omstændigheder anført, at der ikke er belæg for disse påstande.

Domstolens bemærkninger

54 Med de principalt fremførte argumenter i forbindelse med det andet anbringende foreholder appellanten Retten, at den for det første fastslog, at Kommissionen kunne vende bevisbyrden for, at der forelå en garanti, med henvisning til, at La poste ikke var omfattet af almenretlige bestemmelser om rekonstruktion og retslig likvidation af kriseramte virksomheder, og for det andet tilsidesatte reglerne om den bevisstyrke, der kræves i forbindelse med påvisningen af, at der foreligger en sådan garanti.

55 Det skal imidlertid konstateres, at disse påstande følger af en urigtig udlægning af den appellerede dom.

56 For det første bemærkes således, at Retten i den appellerede doms præmis 121 udtrykkeligt fastslog, at Kommissionen »positivt har undersøgt, om der foreligger en ubegrænset statsgaranti til La Poste«, eftersom den havde taget hensyn til flere sammenfaldende omstændigheder – der udførligt er redegjort for i den samme præmis i den appellerede dom – »der udgør et tilstrækkeligt grundlag, med henblik på at fastslå, at La Poste på grund af sin status som EPIC opnåede en implicit og ubegrænset garanti fra staten«, og blandt hvilke den omstændighed, at La Poste er undtaget fra konkurs- eller insolvensbehandling, kun udgjorde udgangspunktet for en komplet og mere udstrakt undersøgelse af den pågældende nationale retsorden.

57 Det fremgår således af denne præmis, at Retten i princippet ikke har godkendt Kommissionens anvendelse af negative formodninger eller vending af bevisbyrden.

58 For det andet savner argumentationen vedrørende de fejl, som Retten begik i den appellerede doms præmis 73 og 74, da den tog Kommissionens anvendelse af ræsonnement ved formodning og vending af bevisbyrden i 126. og 131. betragtning til den anfægtede afgørelse til følge, også grundlag.

59 I disse betragtninger begrænsede Kommissionen sig således til at afvise visse af Den Franske Republiks argumenter med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt den pågældende implicitte statsgaranti, såfremt det antages, at den findes, var blevet gjort ugyldig med ikrafttrædelsen af den organiske lov af 1. august 2001 om finanslovene. Den forudgående formodning om eksistensen af denne garanti, som fremgår af den anfægtede afgørelse, er blot Kommissionens gengivelse af appellantens argumentation. Da Retten i den appellerede doms præmis 73 og 74 tiltrådte rigtigheden af Kommissionens

vurderinger i de nævnte betragtninger, godkendte den åbenbart ikke anvendelsen af negative formodninger eller positive antagelser i forbindelse med påvisningen af, at der foreligger en implicit og ubegrænset statsgaranti til La Poste.

60 For det tredje skal argumentet om, at Retten i den appellerede doms præmis 119 fejlfortolkede dommen i sagen Kommissionen mod MTU Friedrichshafen, ligeledes forkastes, idet denne dom vedrørte Kommissionens vedtagelse af en endelig afgørelse vedrørende statsstøtte på grundlag af ufuldstændige og fragmentariske oplysninger, hvilket ikke var tilfældet i denne sag.

61 Dels henviste Retten nemlig kun til denne dom med henblik på at tage stilling til en af appellanten fremsat argumentation, der var baseret på denne dom, for at påstå, at Kommissionen stadig var forpligtet til at fremlægge et positivt bevis for eksistensen af en støtte.

62 Dels fandt Retten med henvisning til en sådan retspraksis, som er irrelevant i det foreliggende tilfælde, under alle omstændigheder med føje i den appellerede doms præmis 119, at Kommissionen »ikke kan antage, at en virksomhed har modtaget en fordel, der udgør statsstøtte, ved udelukkende at lægge en negativ formodning til grund, hvilken formodning – i mangel af andre elementer, der positivt kan godtgøre, at der foreligger en sådan fordel – er baseret på det forhold, at der ikke foreligger oplysninger, der kan medføre den modsatte konklusion«.

63 En sådan bedømmelse er faktisk i overensstemmelse med Domstolens praksis om principperne vedrørende bevisførelse på området for statsstøtte, hvorefter Kommissionen er forpligtet til at gennemføre undersøgelsesproceduren vedrørende de anfægtede foranstaltninger upartisk og omhyggeligt, således at den ved vedtagelsen af den endelige afgørelse, der fastslår tilstedeværelsen af og i givet fald støttens uforenelighed eller ulovlighed, råder over så væsentlige og pålidelige elementer som muligt (jf. i denne retning dom af 2.9.2010, sag C-290/07 P, Kommissionen mod Scott, Sml. I, s. 7763, præmis 90).

64 For det fjerde og sidste skal det fastslås, at Retten heller ikke har tilsidesat reglerne om den bevisstyrke, der kræves i forbindelse med påvisningen af, at der foreligger en implicit og ubegrænset garanti fra staten til en offentlig virksomhed som EPIC, og for således at fastslå, at betingelsen vedrørende tilstedeværelsen af statsmidler var opfyldt i nærværende sag.

65 Som generaladvokaten således har anført i punkt 35 og 36 i forslaget til afgørelse, kan Kommissionen for at bevise eksistensen af en sådan garanti, som ikke udtrykkeligt følger af nogen lov- eller aftaleretlig tekst, basere sig på metoden med en samling tungtvejende, nøjagtige og samstemmende beviser, for at efterprøve, om der efter national ret består en reel forpligtelse for staten til at inddrage sine egne midler for at dække en insolvent EPIC's tab, og således i overensstemmelse med fast retspraksis en tilstrækkeligt konkret økonomisk risiko for en belastning af statsbudgettet (jf. dom af 19.3.2013, forenede sager C-399/10 P og C-401/10 P, Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen m.fl. og Kommissionen mod Frankrig m.fl., præmis 106 og den deri nævnte retspraksis).

66 Det følger heraf, at Retten i den appellerede doms præmis 120 korrekt fastslog dels, at arten af det bevismateriale, som Kommissionen skal fremføre, i denne forbindelse i vidt omfang er afhængig af arten af den undersøgte statslige foranstaltning«, dels at beviset for, at der foreligger en implicit, statslig garanti, kan »udledes af en række sammenfaldende omstændigheder, der har en vis troværdighed og sammenhæng, bl.a. ved en fortolkning af de relevante nationale retsforskrifter«.

67 Henset til disse betragtninger må alle de principalt fremførte argumenter med hensyn til det andet anbringende forkastes.

De subsidiært fremførte argumenter med hensyn til det andet anbringende og det tredje anbringende

Parternes argumenter

68 Med de subsidiært fremførte argumenter i forbindelse med det andet anbringende og med det tredje anbringende har Den Franske Republik gjort gældende, at Retten fordrejede de af Kommissionen fremførte beviselementer om navnlig fransk ret, der er gengivet i den appellerede doms præmis 121, idet Retten fastslog, at disse beviselementer godtgjorde, at der foreligger en ubegrænset statsgaranti til La Poste.

69 Det tredje anbringende består af fire led.

70 Appellanten har med dette anbringendes første led gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 69-77 gengav retspraksis fra Conseil constitutionnel (beslutning nr. 2001-448 DC af 25.7.2001) og Conseil d'État (dom af 1.4.1938, Sociétés de l'Hôtel d'Albe, *Recueil des décisions du Conseil d'État*, s. 341, og udtalelsen af 8.9.2005, nr. 371558) samt notatet fra den franske økonomi-, finans- og erhvervsminister af 22. juli 2003, urigtigt, da den antog, at Kommissionen med rette havde konkluderet, at fransk ret ikke udelukker muligheden for, at staten kan tildele en implicit garanti til EPIC.

71 Med dette anbringendes andet led har Den Franske Republik anført, at Retten i den appellerede doms præmis 84-87 gengav fransk ret urigtigt, da den tiltrådte Kommissionens konklusion vedrørende konsekvenserne af anvendelsen af lov nr. 80-539.

72 Anbringendets tredje led vedrører Rettens urigtige gengivelse af fransk ret i den appellerede doms præmis 92-99, da den fastslog, at Kommissionen med rette kunne sidestille betingelserne for iværksættelse af statens ansvar med en garantiordning på grundlag af Conseil d'États dom af 18. november 2005 Société fermière de Campoloro m.fl. (*Recueil des décisions du Conseil d'État*, s. 515), notatet fra Conseil d'État fra 1995 samt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols afgørelse af 26. september 2006, Société de gestion du port de Campoloro og Société fermière de Campoloro mod Frankrig (stævning nr. 57516/00, herefter »Campoloro-dommen«).

73 Hvad endvidere angår spørgsmålet, om de i Campoloro-dommen fastsatte principper finder anvendelse i det foreliggende tilfælde, tilsidesatte Retten også begrundelsespligten, navnlig i den appellerede doms præmis 99.

74 Med det tredje anbringendes fjerde led har Den Franske Republik endelig foreholdt Retten, at den i denne doms præmis 102 bemærkede, at overførslen af de rettigheder og pligter, der knytter sig til en public service-opgave, i princippet indebærer en overførsel af rettigheder og forpligtelser for den virksomhed, der har fået overdraget denne opgave.

75 Subsidiært har appellanten gjort gældende, at Retten begik fejl i forbindelse med den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder, da den antog, at fransk ret bevilgede La Poste en implicit og ubegrænset garanti.

76 Kommissionen har anført, at de inden for rammerne af anden del af det andet anbringende og det tredje anbringende fremførte argumenter bør afvises, eftersom de ikke identificerer nogen urigtig gengivelse af beviser eller fejl i forbindelse med den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder, da den franske regering udelukkende rejser tvivl om den af Retten foretagne vurdering af fransk ret.

Domstolens bemærkninger

77 De i det store og hele overensstemmende subsidiært fremførte argumenter i forbindelse med det andet anbringende og argumenterne i forbindelse med det tredje anbringende vedrører dels Rettens urigtige gengivelse eller fejl i forbindelse med den retlige kvalifikation af fransk ret, dels den begrundelsesmangel, som påvirkede Rettens fortolkning af Campoloro-dommen.

78 Hvad for det første angår argumenterne om fejl i analysen af fransk ret bemærkes, at det fremgår af fast retspraksis, at når Retten har fastlagt eller vurderet de faktiske omstændigheder, er Domstolen i henhold til artikel 256 TEUF enekompetent til at gennemføre en kontrol med den retlige kvalificering af disse faktiske omstændigheder og de retlige konsekvenser. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder udgør derfor ikke, medmindre der er tale om en forvanskning af de for Retten fremlagte beviser, et retsspørgsmål, der er undergivet Domstolens prøvelsesret (jf. bl.a. dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 51 og 52, og af 29.3.2011, sag C-352/09 P, ThyssenKrupp Nirosta mod Kommissionen, Sml. I, s. 2359, præmis 179 og 180).

79 Hvad således under en appelsag angår Rettens vurderinger i forhold til national ret, er Domstolen kun kompetent til at efterprøve, om denne ret er blevet gengivet forkert (dom af 24.10.2002, sag C-82/01 P, Aéroports de Paris mod Kommissionen, Sml. I, s. 9297, præmis 63, og af 21.12.2011, sag C-318/09 P, A2A mod Kommissionen, præmis 125).

80 I denne forbindelse skal det ikke desto mindre bemærkes, at en urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (dom af 22.12.2008, sag C-487/06 P, British Aggregates mod Kommissionen, Sml. I, s. 10515, præmis 98, og af 10.2.2011, sag C-260/09 P, Activision Blizzard Germany mod Kommissionen, Sml. I, s. 419, præmis 53, samt dommen i sagen A2A mod Kommissionen, præmis 105).

81 I det foreliggende tilfælde har Den Franske Republik imidlertid ikke gjort gældende, at der foreligger en sådan urigtig gengivelse, for så vidt som den ikke har godtgjort, at Retten havde foretaget konstateringer, som åbenbart er i strid med indholdet af de relevante bestemmelser i fransk ret, eller tillagt en af dem en betydning, som åbenbart ikke kan udledes deraf i forhold til de øvrige oplysninger i sagen.

82 Med de argumenter, der er anført i denne doms præmis 68-74, har Den Franske Republik derimod i virkeligheden blot anfægtet Rettens vurdering af de beviselementer, som de relevante bestemmelser i fransk ret udgør, eller national retspraksis herom, hvilket allerede blev grundigt undersøgt i den appellerede doms præmis 62-99 og nævnt i dommens præmis 121.

83 På samme måde er det med hensyn til fejlen i forbindelse med den retlige kvalifikation af de faktiske omstændigheder, som subsidiært er blevet gjort gældende inden for rammerne af det tredje anbringende, tilstrækkeligt at bemærke, at Den Franske Republik med dette argument faktisk ikke bestred følgerne af en fejlagtig kvalificering af den retlige art af de relevante bestemmelser i fransk ret, idet den blot begrænsede sig til at rejse tvivl om den af Retten foretagne vurdering af disse bestemmelser.

84 Under disse omstændigheder skal samtlige de argumenter, der er fremført subsidiært i forbindelse med det andet anbringende og anført i forbindelse med det tredje anbringende, forkastes.

85 Hvad for det andet angår argumentet vedrørende begrundelsesmanglen i den appellerede doms præmis 99 i forhold til påstanden om rækkevidden af Campoloro-dommen for at fastslå eksistensen af en statsgaranti til fordel for La Poste bemærkes det, at under en appelsag er formålet med Domstolens

efterprøvelse bl.a. at undersøge, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført (dom af 2.4.2009, sag C-202/07, France Télécom mod Kommissionen, Sml. I, s. 2369, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

86 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at den pligt til at begrunde domme, der påhviler Retten i medfør af artikel 36 og artikel 53, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, ikke pålægger den at foretage en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de argumenter, der er fremført af parterne i sagen. Begrundelsen kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte parter kan få kendskab til den begrundelse, som Retten støtter sig på, og således, at Domstolen kan råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (dommen i sagen A2A mod Kommissionen, præmis 97 og den deri nævnte retspraksis).

87 I den foreliggende sag skal det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 99 blot sammenfattende henviste til appellantens påstand vedrørende bevisværdien af Campoloro-dommen, som der dog klart, udtrykkeligt og udtømmende blev taget stilling til i den appellerede doms præmis 93, 94 og 97 i analysen af de afsnit i den anfægtede afgørelse, som sidestillede mulighederne for iværksættelse af statens ansvar i tilfælde af en EPIC's misligholdelse med en automatisk og ubegrænset garantiordning for dennes gæld.

88 Da begrundelsen vedrørende denne påstand derfor både giver Den Franske Republik mulighed for at få kendskab til begrundelsen for, at Retten har afvist påstanden, og Domstolen mulighed for at råde over de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret, må argumentet om Rettens tilsidesættelse af begrundelsespligten forkastes som ugrundet.

89 Det følger heraf, at de subsidiært fremførte argumenter i forbindelse med det andet anbringende og argumenterne i forbindelse med det tredje anbringende i det hele må forkastes, idet de delvis afvises og delvis er ugrundede.

Det fjerde anbringende

Parternes argumenter

90 Med det fjerde anbringende har Den Franske Republik principalt gjort gældende, at Retten, da den i den appellerede doms præmis 106, 108, 123 og 124 i det væsentlige udtalte, at Kommissionen havde ført tilstrækkeligt bevis for, at der forelå en fordel som følge af den statsgaranti, som blev ydet til fordel for La Poste, tilsidesatte reglerne vedrørende bevisbyrde og bevisniveau på området og derfor begik en retlig fejl. I modsætning til, hvad der fremgår af disse præmisser, er Kommissionen således forpligtet til at påvise ikke de potentielle, men de reelle virkninger af en eksisterende støtte, og kan under alle omstændigheder ikke formode nogen form for virkning.

91 Subsidiært har Den Franske Republik gjort gældende, at Retten fordrejede de beviselementer, der var fremlagt for den, da den i den appellerede doms præmis 110 for det første fandt, at Kommissionen med føje kunne påberåbe sig kreditvurderingsbureauernes vurderingsmetoder for ikke at påvise, men bekræfte eksistensen af en fordel. For det andet gør det samme sig gældende, da Retten i denne doms præmis 111, 116 og 123 fastslog, at Kommissionen således havde fremlagt tilstrækkeligt bevis, der kunne godtgøre, at den garanti, som La Poste fik bevilget, udgjorde en fordel, og endvidere afviste den franske regerings argumenter om, at kreditvurderingsbureauerne ikke »var opmærksomme på« La Postes retlige status.

92 Ifølge Kommissionen bør dette anbringende forkastes som ugrundet, da det bestrider Rettens vurdering af arten af de virkninger, som Kommissionen skal påvise med hensyn til eksisterende støtte, og afvises for så vidt angår den del, der vedrører den urigtige gengivelse, da denne i virkeligheden ene og alene har karakter af en påstand om en fornyet bedømmelse af bevismaterialet.

Domstolens bemærkninger

93 Med det fjerde anbringende kritiserer Den Franske Republik principalt Retten for at have begået en retlig fejl ved at fastslå, at Kommissionen havde ført tilstrækkeligt bevis for, at der forelå en fordel som følge af den påståede statsgaranti, som blev ydet til fordel for La Poste, og subsidiært en urigtig gengivelse af beviserne.

94 I denne forbindelse bemærkes, at støttebegrebet ikke blot omfatter positive ydelser såsom selve tilskuddene, men ligeledes de indgreb, der under forskellige former letter de byrder, som normalt belaster en virksomheds budget, og derved, uden at være tilskud i ordets egentlige forstand, er af samme art og har tilsvarende virkninger (dommen i sagen Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen m.fl. og Kommissionen mod Frankrig m.fl., præmis 101 og den deri nævnte retspraksis). Statslige indgreb – uanset hvilken form de end måtte have – anses således for støtte, hvis de direkte eller indirekte kan favorisere visse virksomheder eller er at betragte som en økonomisk fordel, som den begunstigede virksomhed ikke ville have opnået under sædvanlige markedsvilkår (dom af 24.7.2003, sag C-280/00, Altmark Trans og Regierungspräsidium Magdeburg, Sml. I, s. 7747, præmis 84, og af 8.9.2011, sag C-279/08 P, Kommissionen mod Nederlandene, Sml. I, s. 7671, præmis 87).

95 Da statslige indgreb imidlertid kan antage forskellige former og skal undersøges i kraft af deres virkninger, kan det ikke udelukkes, at en statsgaranti selv tillægger fordele, som kan indebære en ekstra byrde for staten (jf. dom af 1.12.1998, sag C-200/97, Ecotrade, Sml. I, s. 7907, præmis 43, og dommen i sagen Bouygues og Bouygues Télécom mod Kommissionen m.fl. og Kommissionen mod Frankrig m.fl., præmis 107).

96 Som Domstolen allerede har fastslået, forholder det sig således, at en låntager, der har indgået en låneaftale, som garanteres af de offentlige myndigheder i en medlemsstat, normalt opnår en økonomisk fordel, da de finansieringsomkostninger, som låntageren bærer, er lavere end dem, som låntageren ville have haft, hvis denne havde måttet opnå den samme finansiering og den samme garanti til markedspris (jf. dom af 8.12.2011, sag C-275/10, Residex Capital IV, Sml. I, s. 13043, præmis 39).

97 Dertil kommer, at det i overensstemmelse hermed udtrykkeligt nævnes i punkt 1.2, 2.1 og 2.2 i Kommissionens meddelelse om anvendelsen af artikel 87 [EF] og 88 [EF] angående statsstøtte i form af garantier, at en ubegrænset statsgaranti til en virksomhed, hvis retlige form udelukker konkurs og andre insolvensprocedurer, skaber en umiddelbar fordel for denne virksomhed og udgør statsstøtte, idet den ydes, uden at støttemodtageren betaler en rimelig præmie for det forhold, at staten bærer risikoen, og også gør det muligt »at opnå finansielle lånevilkår, som er bedre end de sædvanlige vilkår på de finansielle markeder«.

98 Det fremgår dermed af disse betragtninger, som fremhævet af generaladvokaten i punkt 58 i forslaget til afgørelse, at der foreligger en simpel formodning, hvorefter udstedelsen af en implicit og ubegrænset garanti fra staten til en virksomhed, som ikke er omfattet af de almindelige regler om rekonstruktion og retslig likvidation, medfører en forbedring af virksomhedens økonomiske situation gennem en lettelse af de byrder, der normalt belaster dennes budget.

99 Inden for rammerne af proceduren vedrørende eksisterende støtteordninger er det for at bevise den fordel, som en sådan garanti har givet den modtagende virksomhed, følgelig tilstrækkeligt, at Kommissionen godtgør selve eksistensen af denne garanti, uden at skulle påvise dennes faktiske virkninger fra tidspunktet for dens udstedelse.

100 Henset til disse principper må det fastslås, at alle de af Den Franske Republiks fremførte argumenter i det fjerde anbringende savner grundlag.

101 For det første skal de principalt fremførte argumenter vedrørende tilsidesættelsen af reglerne vedrørende bevisbyrde og bevisniveau i forbindelse med påvisningen af, at der forelå en fordel som følge af en implicit og ubegrænset statsgaranti, forkastes.

102 Det skal herved bemærkes, at Retten antog, at Kommissionen ikke ubeføjet havde godtgjort, at der forelå en sådan fordel, idet Retten med føje i den appellerede doms præmis 106 og 108 fastslog, at en sådan garanti »generelt er en fordel«, eftersom den ydes uden modydelse og giver modtageren mulighed for at opnå gunstigere finansieringsvilkår end dem, denne kunne opnå alene på grund af sine egne fortjenester, og dermed letter presset på modtagerens budget.

103 Det er i lyset af disse konstateringer ganske vist rigtigt, som bemærket af appellanten, at Retten anførte en selvmodsigende og utilstrækkelig begrundelse, da den i den appellerede doms præmis 123 på den ene side fastslog, at de faktiske virkninger af eksisterende støtte ikke skal påvises på grundlag af Domstolens praksis, som ikke var relevant, og på den anden side i den appellerede doms præmis 124 anførte, at »[d]er må desuden formodes at foreligge en faktisk virkning af den fordel, som statsgarantien giver«.

104 Som generaladvokaten imidlertid har anført i punkt 69 i forslaget til afgørelse, kan en sådan fejl ikke ugyldiggøre den appellerede dom. I de nævnte præmisser 123 og 124 var det således med føje, at Retten fastslog, at Kommission havde overholdt de krav til bevisbyrden og bevisstyrken, som påhviler den for at fastslå, om en implicit og ubegrænset statsgaranti udgør en fordel, idet Retten på ny fremhævede, at en sådan garanti giver låntageren en mulighed for »at opnå lavere rentesatser eller stille mindre sikkerhed«.

105 For det andet må de subsidiært fremførte argumenter om urigtig gengivelse af beviser, der er anført i denne doms præmis 91, ligeledes forkastes.

106 I denne forbindelse skal det straks fastslås, at eftersom Den Franske Republik i virkeligheden ikke har påberåbt sig nogen urigtig gengivelse af beviserne, kan disse argumenter kun antages til realitetsbehandling, for så vidt som de er blevet påberåbt til støtte for, at Retten angiveligt begik en retlig fejl, da den accepterede Kommissionens rent bekræftende analyse af kreditvurderingsbureauernes vurderingsmetoder.

107 Det bemærkes ikke desto mindre, som fremhævet af generaladvokaten i punkt 62 i forslaget til afgørelse, at henset til den i denne doms præmis 98 og 99 foretagne konstatering, hvorefter eksistensen af den fordel, som en implicit og ubegrænset garanti fra staten giver modtageren, må formodes at foreligge, kan Kommissionen udelukkende benytte sig af kreditvurderingsbureauernes oplysninger med henblik på at fastslå en sådan eksistens.

108 Under disse omstændigheder anerkendte Retten i den appellerede doms præmis 110 med føje relevansen af henvisningen i den anfægtede afgørelse til disse bureauers vurderingsmetoder.

109 Alle de argumenter, som er fremført inden for rammerne af det fjerde anbringende, skal dermed forkastes.

110 Det følger af samtlige ovenstående bemærkninger, at appellen må forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

111 I henhold til Domstolens procesreglements artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagens omkostninger, såfremt appellen forkastes. I medfør af procesreglementets artikel 138, stk. 1, som i henhold til dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at

betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Den Franske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger, og Den Franske Republik har tabt sagen, bør det pålægges den at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Den Franske Republik betaler sagens omkostninger.

Underskrifter